

Dråben
i
et stakåndet
øjeblikks tavshed
blafirer tusinde voksllys
ved vindens lunefulde leg
i den iskolde katedrals ensomhed
over dens kalkbrændte mures blege ansigter
danser blå groteske skygger genfærdsagtigt tavst afsted
mens hede flammeøjne fælder smeltende tårer af stearin
som størkner på kærttestativernes knokler af rødt rustnende jernmalm
Ruskende stormstød i spidsbuens vindfang porøs af ælde
ganske sagte hviskes den hæse orgelklangs bitre erindringer frem
flakkende genskær fortættes til dugdråbers klukkende drømme
– dine hvislende åndedrags kølige gysen over halsen
læbernes allerhedeste kys over nakkeroden –
jeg vender mig og griber –
det bareste ingenting